

Mahmud Derviš

14. maj 2008.

Dom mladih, Sarajevo

GOVOR NA SVEČANOSTI DODJELE NAGRADE „BOSANSKI STEČAK” DRUŠTVA PISACA BOSNE I HERCEGOVINE

Ova nagrada dar je kojim su me počastili ljudi što plemenito uvažavaju moj poetski trud i pregalaštvo, ukazujući mi tako posebnu ljubav i iskreno prijateljstvo. Stoga, ovaj dar zaslužuje svaku pohvalu i izraze najiskrenije radosti. Hvala vam svima...

Onima koji su me predložili za nagradu bremenitu posebnom simbolikom... te oni-ma koji su smatrali kako je baš ja zaslužujem. Ipak, svjestan sam da ovo nije nagrada meni samome. Tačno je da ja pišem poeziju, ali iza mojih stihova postoji silno i duboko glasje. To je glasje naroda koji pati, bori se i brani svoje pravo na domovinu, pravdu i slobodu. Naroda koji je lišen osnovnih životnih uvjeta, a koji je snažno ispunjen kulturom života. Moj narod voli poeziju, muziku i umjetnost koja čini život mogućim i koja rađa nadu. Stoga, pravednije je kazati da sam ja samo stavio potpis na riječi koje ispisuje moj narod.

Da li je slučajno da je ovaj dan, također, i dan sjećanja na šezdeset godina neprekidne palestinske tragedije? Neko danas pleše na našim grobovima. Neko slavi pobjedu sabražanja mitskog i modernog u palestinskoj zbilji. Ali, postoje i oni koji odbijaju pognuti glavu i priključiti se silama zla i tvorcima monopola na povijest.

Postoji još uvijek nekakva svijest u svijetu koja poznaje palestinsku stvarnost i koja je posmatra iz dana u dan. Ta svijest zna ko je žrtva, a ko dželat. Zna da je dugotrajni sukob na palestinskom tlu sraz između okupatora i naroda koji ne prihvata okupaciju. To nije sukob dva prava i dvije vjere.

Sretan sam da ovdje, u Bosni, spoznam tu duboku svijest o palestinskoj zbilji i palestinskom pravu na slobodu. I da osjetim toplinu emocije koju nam velikodušno pružate. Tu emociju ne pokreće samo duhovna veza i mjesto koje Jerusalem ima u vašim srcima. Nju pokreće zajednička pouka nastala na tragičnom iskustvu i zajedničkoj ljudskoj patnji, te želji da očuvamo različitost kao blagoslov i odbranimo je od svih zala jednoulja i neistine.

Ovdje, među vama, kao da sam i ja jedan od vas koji je preživio stradanje i opsadu. Sjećam se minulog vremena, ali pritom ne zaboravljam da se sjetim onoga sutra. Jer, to je oporuka onih koji nisu među nama, koji su poginuli – oporuka da branimo ovo što su nam ostavili i da ih osvetimo tako što ćemo pružati otpor svemu što ponižava život i čini ga manje vrijednim, te da oslobodimo život od neprijateljstva i rasizma. I da hodi-mo ka sutrašnjici bez straha od skrivenih iznenađenja budućnosti. Upravo je to poruka

zapisana na bosanskim stećcima, upućena i pjesnicima i čitateljima, svima živima kao i onima što nadolaze iz budućnosti.

Hvala vam svima, a posebno Društvu pisaca Bosne i Hercegovine.

(S arapskog preveo Mirza Sarajkić)